

Cicle Cor de Cambra del Palau de la Música *2012—2013*

Dissabte, 26 de gener de 2013
19.00 h — Sala de Concerts

Tres colors mediterranis

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
Feliu Gasull, guitarra
Capella Virelai (Jordi Reguant, director)
Josep Vila i Casañas, director

**Cor de Cambra
del Palau de la
Música Catalana**

Feliu Gasull, guitarra

*** Capella Virelai**

Jordi Reguant, orgue

Edwin García, guitarra

Jordi Argelaga, flautes i xeremies

Oscar Lanuza, sacabutx

Maria Crisol, baixó

Clara Hernández, viola de gamba

Vega Montero, violone

Aleix Tobías, percussió

*** Araceli Esquerra**, soprano

Mariona Llobera, contralt

Aniol Botines, tenor

Esteve Gascon, baix

**** Nerea de Miguel**, soprano

Germán de la Riva, baríton

**** Conjunt instrumental**

Tania Mesa, violí

Vega Montero, contrabaix

Jordi Argelaga, flauta de bec

Aleix Tobías, percussió

Josep Vila i Casañas, director

I

La València del segle XVI

20'

Mateu Fletxa, el Vell (1481-1553)

El fuego *

(Ensalada per a cor, solistes i conjunt instrumental)

La Nova Cançó reversionada

14'

Joan Baptista Humet (1950-2008)

Gemma

Arr. Joan Albert Amargós (1950)

Lluís Llach (1948)

La gallineta

Arr. Jordi Domènech (1967)

Maria del Mar Bonet (1947)

El pi de Formentor (text de Miquel Costa i Llovera)

Arr. Mariona Vila Blasco (1958)

Joan Manuel Serrat (1943)

Ara que tinc vint anys

Arr. Josep Vila i Casañas (1966)

II

Herències de l'Al-Andalus

28'

Feliu Gasull (1959)

Vuit cançons populars catalanes **

Arranjades per a cor, solistes i conjunt instrumental

Cançó de llaurar

Gloses de Sant Antoni

Sa comare

Cançó de segar

A una xica llauradora

Donzellea l'agraciada

Lo cant dels aucells

Tres quarts? ¹

El comte Arnau

(¹) Música original de Feliu Gasull amb text d'Enric Casasses

El programa "Tres colors mediterranis" forma part de la temporada 2013 de la Unió Europea de Radiodifusió (UER).

Comentari del programa

Mateu Fletxa el Vell, nascut a Prades (Baix Camp), es formà a Barcelona i, entre altres destinacions com a mestre de capella, alguns indicis fan pensar que es relacionà amb la cort de Ferran d'Aragó, duc de Calàbria, a València, que esdevingué un centre cultural i artístic d'un esplendor inusitat. Més tard va entrar a l'orde del Cister i residí al monestir de Poblet, on morí. Encara que la seva obra inclou altres gèneres sacres o profans, Fletxa el Vell, és cèlebre per les seves *Ensaladas*, un gènere poeticomusical autòcton que va arribar amb ell al màxim apogeu. Segons la definició de Juan Díaz Rengifo (Salamanca, 1592), la ensalada "*es una composició de coplas redondillas, entre las quales se mezclan todas las diferencias de metros, no sólo españoles, pero de otras lenguas, sin orden de unos a otros, al alvedrio del poeta; y según la variedad de las letras se va mudando la música, y por esso se llama ensalada, por la mezcla de metros y sonadas que lleva...*". Concebudes per a la diversió dels cortesans, el seu dinamisme irresistible es fonamenta en l'alternança de diversos idiomes (segons el cas, castellà, català, llatí, francès, italià o efectes onomatopeics) i de ritmes i estils (madrigalesc, contrapuntístic, homòfon, popular). De caràcter festiu i humorístic, i en general de temàtica nadalenca, el text reflecteix un enfrontament entre les forces del mal i del bé, personificades, o simbolitzades, de diverses maneres. En aquest cas, el pecat, *El fuego* ("*Este fuego que se enciende es el maldito pecado*") i el seu antídote, l'aigua, ("*Cualquier que de Dios pretende salvación procure luego agua al fuego*"). Finalment, com és de rigor, l'aparició de la Verge Maria ("*De la Virgen sin mançilla/ ha manado el agua pura/ Y es que ha hecho criatura/ al hijo de Dios Eterno/ para que diese gobierno/ al mundo que se perdió...*").

El moviment de la Nova Cançó que es desenvolupà els anys seixanta del segle XX per impulsar l'ús del català en la cançó moderna, com a reivindicació idiomàtica i com a plataforma cultural, social i política de posicionament contra del règim franquista, moviment que posteriorment es va professionalitzar i diversificar, ha deixat un nombre no menyspreable de melodies, algunes de les quals han assolit la categoria d'autènticament populars en el sentit literal del terme, com és el cas de les quatre –de temàtica i estil molt diversos–, reversionades en format coral, que avui interpreta el CCPMC.

L'empremta melòdica i el rerefons harmònic inconfusible de les músiques d'origen aràbic de l'època de la dominació musulmana sobre la Península ibèrica influenciaren, òbviament, el caràcter de les músiques locals, un fet ben visible en les vuit cançons populars catalanes que coronen el programa d'avui, de les quals Feliu Gasull ens presenta una versió coral instrumental de gran dinamisme, que explota la fusió d'elements harmònics contemporanis amb colors i ritmes clarament ètnics.

Cicle Cor de Cambra del Palau de la Música 2012—2013

"Triades" és el nom d'aquest cicle concebut a partir de tres idees temàtiques contrastants que ens faran gaudir de repertoris antics i moderns, alguns de dificultat considerable.

D'acord amb la vocació que sempre ha manifestat el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i amb les possibilitats que ofereix l'alt nivell qualitatiu dels seus components, aquest cicle proposa als melòmans interessats en la música coral una considerable obertura de perspectives. També vol contribuir de manera eficaç –juntament amb altres propostes de la Fundació– a facilitar que el cant coral ocupi una posició central entre les activitats del Palau de la Música Catalana.

El Centre de Documentació de l'Orfeó Català, antiga Biblioteca-Arxiu, gràcies als seus més de 100 anys de vida disposa d'un ampli arxiu de partitures. Relacionades amb el concert d'avui, hi podeu trobar:

✓ Document original de les obres de Mateu Fletxa. Es tracta d'un imprès editat a Praga (1581) per Mateu Fletxa el Jove amb una selecció d'Ensalades del seu oncle, Mateu Fletxa el Vell (Prades, 1481-Poblet, 1553). El document també conté obres d'altres compositors, com Vila, Càrceres, Chacón i del mateix editor.

Podeu consultar el manuscrit original a l'exposició virtual "Tresors de la Biblioteca", al web de l'Orfeó Català: <http://www.orfeocatala.cat> i dins l'apartat Centre de Documentació.

¡Corred, corred, peccadores!
No os tardéis en traer luego
agua al fuego, agua al fuego!
¡Fuego, fuego, fuego... !

Este fuego que se enciende
es el maldito peccado,
que al que no halla ocupado
siempre para sí lo prende.
Qualquier que de Dios pretende
salvación procure luego
agua al fuego, agua al fuego.
¡Fuego, fuego, fuego... !

Venid presto, peccadores,
a matar aqueste fuego;
haced penitencia luego
de todos vuestros errores.

Reclamen essas campanas
dentro en vuestros coraçones.
Dandán, dandán, dandán,...
Poné en Dios las aficiones,
Todas las gentes humanas.
Dandán, dandán, dandán,...
¡Llamad esos aguadores,
Luego, luego, sin tardar!

Y ayúdenos a matar este fuego.
No os tardéis en traer luego
dentro de vuestra conciencia
mil cargos de penitencia de buen'agua,
y así mataréis la fragua
de vuestros malos deseos,
y los enemigos feos huyrán.
y los enemigos feos huyrán.

¡Oh cómo el mundo se abraza
no teniendo a Dios temor,
teniendo siempre su amor
con lo que el demonio amassa!

Por cualquiera que traspasa
los mandamientos de Dios,
cantaremos entre nos,
dándole siempre baldones:
“Cadent super eos carbones,
in ignem dejicies eos:
in miseriis non subsistent”,

Este mundo donde andamos
es una herviente fragua,
donde no á lugar el agua,
si por ventura tardamos.

¡Oh cómo nos abramos
en el mundo y su hervor!
Por cualquiera peccador
que lo que da Dios no toma,
se dirá lo que de Roma
quando ardía sin favor:

“Mira Nero, de Tarpeya,
a Roma cómo se ardía;
gritos dan niños y viejos
y él de nada se dolía”.

¡No os tardéis!
¡Traed, traed agua ya!
¡Y vosotros atajad!
¡Corred! ¡Presto socorred!
¡Sed prestos y muy lijeros
en dar golpes a los pechos!
¡Atajad aquessos techos!
Dandán, dandán, dandán,...
¡Corred, corred!
¡Cortad presto esos maderos!
Tras, tras, tras, tras, traas,...
Dandán, dandán, dandán,...
¡Tañed, tañed, más apriessa,
que vamos sin redención!
¡Tañed presto, que ya cessa
con agua nuestra pasión.

Y así, con justa razón
dirán la gentes humanas:
“¿Dónde las hay, dónde las hay
las tales aguas soberanas?”

Toca, Joan, con tu gaitilla,
Pues ha cessado el pesar.
Yo te diré un cantar
muy polido a maravilla.
Veslo aquí, ea pues, todos decir:
Zon, zon, zon, zon, zon,...
Dindirindín, dindin.
“De la Virgen sin mancilla
ha manado el agua pura”.
Y es que á hecho criatura
al Hijo de Dios eterno,
para que diesse gobierno
al mundo que se perdió;
y una Virgen lo parió,
según havemos sabido,
por reparar lo perdido
de nuestros padres primeros:

¡Alegría, cavalleros!
que nos vino en este día
que parió sancta María
al pastor de los corderos.
Zon, zon, zon, zon, zon,...
Dindiridín, dindiridin...
Y con este nacimiento,
que es de agua dulce y buena,
se repara nuestra pena
para darnos a entender
que tenemos de beber
desta agua los sedientos,
guardando los mandamientos
a que nos obliga Dios,

porque se diga por nos:
“Qui biberit ex hac aqua,
non sitiet in aeternum”.

Gemma
de Joan Baptista Humet (versió de Joan Albert Amargós)

Gemma,...
No han passat pas gaires anys,
Gemma, que et vaig conèixer.
Va patir la mare tant
perquè poguessis néixer!
Que bonics eren els ulls que vas obrir,
que bonics, aquell setembre.
Que feliç nasqué als teus llavis el somris,
que feliç que hi ha estat sempre.

*Gemma, guaita les flors,
guaita les flors que són boniques.
Gemma, guaita les flors,
guaita les flors i no caminen.
I tu ets la més bonica.*

Qui pogués, per un instant,
viure tota la joia
que tu sents a l'anar cordant
dues sabates noves.
Les dures hores i hores als teus peus!
les veig noves si les miro.
Amb gran goig en parlarà la teva veu,
i es per això que més t'estimo.

La Gallineta
de Lluís Llach (versió de Jordi Domènech)

Prou, que prou! Ha dit que prou!

La gallineta ha dit que prou
ja no vull pondre cap més ou
a fer punyetes aquest jou
que fa tants anys que m'esclavitzava.
I si em vénen ganes de fer-ne
em faré venir un restrenyiment,
no tindrà cap més ou calent
el que de mi se n'aprofita

La gallina ha dit que no,
Visca la revolució!

A canvi d'algun gra de blat
m'heu tret la força de volar
però, us ho juro, s'ha acabat!
tinc per davant tota una vida
i no pateixo pel destí,
que un cop lliurada del botxí
no ha d'haver-hi cap perill
perquè m'entengui amb les veïnes.

*Gemma, guaita les flors,
guaita les flors que són boniques.
Gemma, guaita les flors,
guaita les flors i no caminen.
I tu ets la més bonica.*

Sense por segueix lluitant
que així es llaura la vida;
xic a xic es va lliurant
la força que dormia.
Pren els dies d'un en un que hi és el temps
per premiar el teu entusiasme.
T'ho mereixes tu i l'esforç que fan silencis
els teus ulls verds esperança.

*Gemma, guaita les flors,
guaita les flors que són boniques.
Gemma, guaita les flors,
guaita les flors i no caminen.
I tu ets la més bonica.*

I els galls que amb mi hauran de dormir
els triaré sans i valents,
que n'estic farta d'impotents
que em fan passar nits avorrides.
Que quedí clar per sempre més,
que jo de verge no en tinc res,
i que, posats a fer, no em ve
d'un segon restrenyiment.

La gallina ha dit que no,
visca la revolució!

Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera,
i lluita amb les ventades que atupen la ribera,
com un gegant guerrer.

No guaita per ses fulles la flor enamorada;
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Déu unguí d'aroma sa testa consagrada
i li donà per terra l'esquerpa serralada,
per font la immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones, renaix la llum divina,
no canta per ses branques l'aucell que encativam;
el crit sublim escolta de l'àguila marina,
o del voltor qui puja sent l'ala gegantina
remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra sa vida no sustenta;
revincla per les roques sa poderosa rel,
té pluges i rosades i vents i llum ardenta,
i, com un vell profeta, rep vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre sublim! Del geni n'és ell la viva imatge:
domina les muntanyes i aguaita l'infinit;
per ell la terra és dura, mes besa son ramatge
el cel qui l'enamora, i té el llamp i l'oratge
per glòria i per delit.

Oh! sí: que quan a lloure bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma que tombi el seu penyal,
llavors ell riu i canta més fort que les onades,
i vencedor espolsa damunt les nuvolades
sa cabellera real.

Arbre, mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
com a penyora santa duré jo el teu record.
Lluitar constant i vèncer, reinat sobre l'altura
i alimentar-se i viure de cel i de llum pura...
oh vida! oh noble sort!

Amunt, ànima forta! Traspassa la boirada
i arrela dins l'altura com l'arbre dels penyals.
Veuràs caure a tes plantes la mar del món irada,
i tes cançons tranquil·les niran per la ventada
com l'au dels temporals.

Ara que tinc vint anys,
ara que encara tinc força,
que no tinc l'ànima morta,
i em sento bullir la sang.

Ara que em sento capaç de cantar si un altre
canta.
Avui que encara tinc veu i encara puc creure
en déus...
Vull cantar a les pedres, la terra, l'aigua,
al blat i al camí, que vaig trepitjant.
A la nit, al cel, a aquest mar tan nostre,
i al vent que al matí ve a besar-me el rostre.
Vull alçar la veu, per una tempesta, per un raig
de sol,
o pel rossinyol que ha de cantar al vespre.

Ara que tinc vint anys,
ara que encara tinc força,
que no tinc l'ànima morta,
i em sento bullir la sang.

Cançó de llaurar

Sa vida d'un llaurador
no hauria d'acabar mai
si cada cop de tornai
hi pogués trobar s'amor.

S'altre dia jo mirava
es camp de Son Julià
perquè hi via de llaurar
es qui alegria em donava.

Gloses de Sant Antoni

Jesús demà és Sant Antoni,
si no ho he dit ara ho dic,
per dissabte vos convid
a tots en es matrimoni.

Sa comare

Sa comare em da s'amor i jo no la hi demanava
Però tant la desitjava com la coloma al falcó.

Cançó de segar

Segadors de Son Mieres i quan acabau de segar?
I com figues flors hi haurà i móres per ses voreres.
I segadors de Son Mieres.
I venia de Son Ramon de segar sa romaguera
i vaig perdre sa somera i mal d'altri rialles són.
I venia de Son Ramon.

Ara que tinc vint anys, avui que el cor se
m'embala,
per un moment d'estimar, o en veure un infant
plorar...
Vull cantar a l'amor. Al primer. Al darrer.
Al que et fa patir. Al que vius un dia.
Vull plorar amb aquells que es troben tot sols,
sense cap amor van passant pel món.
Vull alçar la veu, per cantar als homes que han
nascut dempeus,
que viuen dempeus, i que dempeus moren.

Vull i vull i vull cantar.
Avui que encara tinc veu.
Qui sap si podré demà.
Però avui només tinc vint anys.
Avui encara tinc força,
i no tinc l'ànima morta,
i em sento bullir la sang...

A una xica llauradora, cançó popular

Esta nit vaig a parlar-li a una xica llauradora
Si m'aplega a dir que no la tire a la regadora.

Donzellea agraciada

Donzellea agraciada a qui vos compararé?
A la neu de la muntanya o a les roses del roser?
A la neu de la muntanya us comparo per blancor,
A les roses del roser us comparo pel color.

Clavellet de nou mil fulles de cinquanta mil colors
A cada fulla una lletra tinc escrit el nom de vós.
Clavellet de nou mil fulles més altes del claveller
Allí hi porto l'amor ferma l'hi porto i l'hi portaré.

Valga'm Déu poma vermella jo no sé qui us collirà!
Us n'heu pujada tan alta que ningú hi pot arribar.
Valga'm Déu poma vermella florida al maig i a l'abril!
Els fadrinets tenen guerra quan us veuen tan humils.

He seguit tot Barcelona i els carrers de pam a pam,
No he vist cara més hermosa que als meus ulls agradés tant.
He seguit tot Barcelona i el carrer dels argenters,
No he vist cara tan hermosa que als meus ulls agradés més.

Alta i prima sou, donzella, blanca com la neu que cau;
Sols amb la vostra mirada tot lo món enlluernau.
Alta i prima sou, donzella, blanca com un gessamí:
Valeu més que Barcelona, son palau i son jardí.

Si la mar es tornés tinta i els peixos escrivans,
No abastaria a escriure la virtut de vostres mans.
Si la mar es tornés tinta i els peixos fulls de paper,
No abastaria a escriure la virtut que vostè té.

Lo cant dels aucells

A veure despuntar
el major lluminar
en la nit més ditjosa,
els ocellets cantant,
a festejar-lo van
amb sa veu melindrosa.

La garsa, griva i gaig
diuen: Ja ve el maig!
Respon la cadenera:
Tot arbre reverdeix,
tota planta floreix
com si fos la primavera.

L'estiverola diu:
No és hivern ni estiu
sinó que és primavera;
perquè ha nat una flor
que pertot dóna olor
en el cel i en la terra.

Tres Quarts?

(poema d'Enric Casasses)
música original de Feliu Gasull

T'estimo i els ocells desperten l'alba
t'estimo i ja madura el dematí
t'estimo amb les collites del migdia
els fruits del sol esclaten dalt dels arbres
t'estimo i se'ns esborren els minuts
3/4 de 6...

t'estimo i som al laberint del vespre
t'estimo i se t'aproxima la fosca
t'estimo sota els sostres de la nit
les plantes de la lluna volen créixer
t'estimo i ja es desclou la matinada
3/4 de 6...

Aleshores ocells desperten l'alba
i aleshores madura el dematí
i es cullen les collites del migdia
els fruits del sol esclaten dalt dels arbres
i se'ns esborren hores i minuts

El comte Arnau

La comtessa està asseguda,
viudeta igual,
la comtessa està asseguda
al seu palau.
Se li presenta a la cambra,
valga'm Déu val!,
se li presenta a la cambra
el comte Arnau.

–A on teniu les vostres filles,
muller lleial?
A on teniu les vostres filles,
viudeta igual?
–A la cambra són que broden,
comte l'Arnau.
A la cambra són que broden
seda i estam.

–Deixeu-me'n endur una filla,
muller lleial;
que amb mi passarà les penes
que estic passant.
–Així com les heu guanyades,
valga'm Déu val!,
tot sol com pugueu passeu-les.
comte l'Arnau.

–Què és aquest soroll que sento,
comte l'Arnau?
Què és aquest soroll que sento,
que sona espant?
–És el cavall que m'espera,
muller lleial.
És el cavall que m'espera
viudeta igual.

–Baixeu-li grana i civada,
comte l'Arnau,
baixeu-li grana i civada,
valga'm Déu val!
–No menja gra ni civada,
muller lleial.
Sinó ànimes damnades,
si n'hi donau.

–Feu tancar aquella mina,
muller lleial;
feu tancar aquella mina,
viudeta igual;
que dóna al convent de monges,
muller lleial;
que dóna al convent de monges
de Sant Joan.

–Quina hora és que el gall ja canta,
muller lleial?
Quina hora és que el gall ja canta,
viudeta igual?
–Les dotze hores són tocades,
comte l'Arnau,
les dotze hores són tocades,
valga'm Déu val!

–Ara, per la despedida,
muller lleial,
ara, per la despedida,
dem-nos les mans.
–Massa me les cremarieu,
comte l'Arnau;
massa me les cremarieu,
valga'm Déu val!

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

És un dels cors professionals més prestigiosos d'Espanya, que té la vocació de conrear i promoure la música coral, amb especial atenció a la nova creació i a la recuperació del patrimoni musical català. Fundat l'any 1990 per l'Orfeó Català, fins a l'agost de 2011 el director va ser Jordi Casas i Bayer. Des de setembre del 2011 ho és Josep Vila i Casañas.

Participa en els cicles de la Fundació OC-PMC i en importants festivals de Catalunya i la resta de l'Estat. Ha col·laborat amb agrupacions de gran prestigi (Le Concert des Nations, The Sixteen, Concerto Italiano, Les Musiciens du Louvre, etc.) i amb directors com R. Alessandrini, F. Brüggen, H. Christophers, C. Davis, Ch. Hogwood, M. Jansons, J. López Cobos, M. Minkowski, S. Mas, V. Pablo Pérez, J. Pons, A. Ros Marbà, J. Savall, S. Weigle o A. Zedda, entre d'altres. El Cor de Cambra és membre de l' European network for professional chamber choirs (TENSO).

Josep Vila i Casañas, director

És un dels directors de cors més reconeguts de Catalunya i de l'Estat espanyol. La intensa tasca que du a terme en l'àmbit de la direcció coral i orquestral i en el terreny compositiu li ha valgut un ampli reconeixement. Des de l'any 1998 és director de l'Orfeó Català. El 2011 va assumir la direcció del Cor de Cambra del Palau de la Música i des de l'any 2005 exerceix de professor de direcció de cors a l'ESMUC. Format amb M. Cabero, Ll. Vila, P. Cao, L. Heltay, J. Prats, J. Duijk i E. Ericson, ha estat fundador i director del Cor Lieder Càmera de Sabadell, director de la Coral Càrmina de Barcelona i del Coro de RTVE, amb el qual continua col·laborant. Com a pedagog, imparteix cursos a Barcelona, Palma, Lleida, Múrcia, Ljubliana, Budapest i Puerto Madryn (Argentina).

Feliu Gasull, guitarra

“Descompositor” i guitarrista, enamorat de la música i de les pedres que voregen el mar, neix a Barcelona. Estudià guitarra al Conservatori de Ginebra i, més tard, composició a la Indiana University (EUA). Ha creat música per a tota mena de formacions, instrumentals i corals, peces simfòniques i de cambra, i música per a teatre, dansa i cinema. També ha actuat arreu del món com a solista i estrenant les seves pròpies obres. Actualment combina la interpretació i la composició amb la docència a l'Escola Superior de Música de Catalunya.

Nerea de Miguel, soprano

Inicià els estudis musicals al Conservatori Professional de Salamanca. L'any 1998 es traslladà a Barcelona on obtingué els títols superiors de violoncel i música de cambra al CSMMB. Comença els estudis de cant amb C. Bustamante al Conservatori Superior del Liceu, on es graduà. Ha rebut classes de M. D. Aldea, C. Sanners i M. Mathéu. Com a solista, ha interpretat oratoris, misses i obres de concert de Händel, Vivaldi, Pergolesi, Haydn i Mozart. També ha intervingut com a actriu cantant en diversos espectacles de Dagoll Dagom o Dei Furbi. Col·labora regularment amb el CCPMC.

Germán de la Riva, baríton

Nascut a Barcelona el 1978, començà els estudis musicals a l'Escolania de Montserrat i els continuà als conservatoris de Barcelona i de Badalona, on estudià cant amb J. Albareda. Actualment rep classes magistrals de Kurt Widmer (Schola Cantorum de Basilea) i de Mila Diulguérova (Facultat Vocal de la Universitat Musical de Sofia). El seu repertori com a solista va des del lied a l'oratori i l'òpera. Paral·lelament, forma part del CCPMC des de l'any 2000, amb el qual ha assumit papers de solista en nombroses ocasions. També és membre del quartet a *cappella* The Minstrels des del 1997. Entre els seus treballs recents, figuren el cicle *Dichterliebe* de Schumann, l'òpera *Brundibar* de H. Krassa, sota la direcció de M. Valdivieso, o les *Cançons poloneses* de F. Chopin.

Capella Virelai

Es formà el 1995 per difondre la música antiga –a partir d'una acurada investigació i recerca–, tant d'autors poc coneguts com dels grans noms de la música. El seu repertori és format per la polifonia vocal i instrumental de l'alta i baixa edat mitjana, del Renaixement i el Barroc ibèric, des dels trobadors fins al Segle d'Or, passant pel regnat de Carles V. El grup utilitza reproduccions dels instruments originals. Vent, fusta i canyes, corda fregada o polsada, teclat i polifonia vocal són els elements que l'integren. La seva trajectòria s'inicià amb una gravació de música trobadoresca per a la televisió francesa i TVC i va continuar amb una intensa activitat concertística per tot Catalunya i en ciutats com Pamplona, Segòvia, Palma, Ourense, Granada, Nájera o Zamora, entre d'altres. Al Festival Internacional de Peralada va presentar un programa dedicat a Cervantes i el Quixot. L'any 1999 enregistrà un CD amb una antologia de peces del Renaixement ibèric i el 2000 un altre dedicat al *Cançoner del duc de Calàbria*.

Propers concerts de música coral

Dilluns, 11 de març de 2013
20.30 h, Sala de Concerts

RIAS Kammerchor
Concerto Köln
Hans-Christian Rademann, director

J. S. Bach: *Motets BWV 225-231* (integral)

Diumenge, 17 de març de 2013
12 h, Sala de Concerts

Unint veus del nord i veus del sud

Cor Tapiola & Cor Infantil de l'Orfeó Català
Pau Casan, piano
Pasi Hyökki, director

Diumenge, 7 d'abril de 2013
18.00 h, Petit Palau

Cor de Cambra de l'Auditori
Enric Granados de Lleida
Orquestra Simfònica Camerata XXI
Xavier Puig, director

A. Pärt: *Collage sobre B-A-C-H*
J. S. Bach: *Cantata "Christ lag in Todesbanden", BWV 4*
A. Pärt: *Te Deum*

Diumenge, 28 d'abril de 2013
11 h i 12.30 h, Petit Palau
A partir de 4 anys

Kantikipugui al Palau
Concerts Familiars al Palau

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
Josep Vila, direcció del cor

Una proposta atrevida i divertida per gaudir de la immensa capacitat expressiva de la nostra veu i del cant coral.

Diumenge, 28 d'abril de 2013
12.00 h, Sala de Concerts

Segle XX. De França a Hongria

Cor de Noies de l'Orfeó Català
David Malet, orgue
Josep Surinyac, piano
Buia Reixach i Feixes, direcció

J. Langlais: *Dos motets i Incantation pour un jour saint*
F. Poulenc: *Petites voix, Ave verum corpus i Litanies à la Vierge noire*
B. Bartók: *Bolyongás*
L. Bardos: *Szello zúg*
Z. Kodály: *Turót észik a cigány i Esti dal*
M. Kocsár: *Salve Regina i Gloria* (de la *Missa en La major*)
G. Orbán: *Ave Maria i Missa núm. 6*

Diumenge, 2 de juny de 2013
19.00 h, Església de Sant Felip Neri

Venècia, Birmingham, Barcelona

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
Josep Vila i Casañas, director

Andrea Gabrieli: *Tocata per a orgue a determinar*
Giovanni Gabrieli: *Magnificat a 14 veus*
Giovanni Gabrieli: *O magnum mysterium*
R. Vaughan Williams: *Missa en Sol menor*
Carles Gumí: *Pax*
X. Pagès: *Ave Maria*
O. Cruixent: *Am Meer*
J. Vila i Casañas: *Salve Regina*
J. Guinjoan: *Encara és temps de somiar? Encara* (estrena)

Amb la col·laboració de:

